

Tiggarbarnen.

Två fattiga små
Ur torpstugan gå,
Hon sedan blef tillstängd och öde,
Bland sorger och nöd
Att tigga sitt bröd,
Ty fader och mor voro döde.

Knappt kunde de gå,
Men måste ändå
I verlden utvandra, den vida.
Knappt skilde de än'
En ovän och vän:
De hade blott lärt sig att lida.

Med tårar på kind,
I stormande vind
Tungt sucka de fädernenamnen.
Qväfd var deras röst
Och tungt deras bröst,
Som skeppens i isade hamnen.

“O, gråten ej mer
Från himlen Han ser
Hur sorgfulla tårarna falla.
Från jorden till Gud,
Gå suckarnes ljud,
Han hör, Han hör dem alla.

Er mor och er far
Ha fröjdfulla dar,
De bo uti blomstrande gårdar.
Gud från deras sorg
Dem bjöd till sin borg
Och nu de små barnen Han vårdar.

Han sörjer ju för,
Att masken ej dör,
Att solen ej slocknar, den sköna.
Kring jordklotets rund
Han blickar hvar stund
Så mildt som en ros i det gröna.

På tarfliga fat
Han dukar oss mat
Och spisar vårt hjerta med ordet.
Hans gränslösa nåd
Ger tusende råd,
Och tusende vägar till bordet“.

Så talte och for
En vällustens bror
Från fattiga barnen på vägen.
Den lära han dref,
Den nåd han beskref
Var blott för hans sinne en sägen.

Till rike mans hus
I glimmande sus
De hungriga syskon anlände.
Med löje och hån
De drefvos derfrån
Ty klädseln små fröknarna skrämde.

När solen kör an
Sitt trafvande spann,
Ser himlen den lidandes smärta.
När qvällen går ned
Till enslingens hed,
Han dör, men vid himmelens hjerta.

Re'n stjernan i skyn
Kysst skogarnas bryn
Och guldmolnen qvällsolar bära.
En gammal och arm
Slöt barnen till barm,
Ty vintern har rosorna kära.

I armodets slott
De slumra så godt
Som barn uti faderlig hydda.
Men dagen upprann
Och kojan försvann,
Och halmbädd och säng voro flydda.

Knäböjda till bön
De stodo i snön
Med stelnad och fastfrusen tunga.
Säll den, som i tid
Når himmelens frid
Och får med de saliga sjunga.